

התבודדות, חשבון הנפש והקדשת היום לעבודת הית"ש

הכתב סופר זצ"ל היה רגיל מנעוריו לסיים על יום זה איזה מסכתא וצוה למשמשו שלא יניח אדם לבוא לפניו כל היום, ופעם אחת נכנס רב אחד בעל כרחו וישתומם על המראה כי מצא את רבנו גועה בבכי ושאלו, רבנו למה אתה בוכה, ויאמר, דע תלמידי חביבי היום הזה הוא יום אשר בו נולדתי והרי אני בן נ"ד שנים וד"ן אני את עצמי ויאמרו המושלים בואו חשבון הנפש במה עסקתי כל אותן השנים הללו אשר נצבו עלי כמו נד במה בליתי עיתותי היקרים ומצאתים בלא תכלית הרבה אין בי לא תורה ולא חכמה ולא צדקות ולמה לא אבכה על בילוי ימי אשר אינם חוזרים ויש לי לבכות מאין הפוגות. וכשמוע התלמיד את דברי רבו בכה גם הוא כי אם בארזים נפלה שלהבת אשר כל ימיו לא עסק רק בתורה ועבודה וגמ"ח בוכה ודואג על שנותיו מה יענו איזובי הקיר אשר באמת בלו שנותם בבהלה. (חוט המשולש ע' צב).

1234567

היום הראשון של כל שנה מימי חייו היום שהוא יום הולדת מחוייב בר נש לקיים מחשבתו ורצונו של הקב"ה ולהקדישו כולו ולא רובו מתוך כולו שיהיה קדש לה', ועכ"פ ישתדל באורייתא יומא דא. (הלל אומר אור"ח ס' קל"ט).

תפילין בערב יום זה

בערב שבועות (נולד בשבועות) לעת פנות היום הדרתי להניח תפילין עד קרוב לשקיעת החמה כדין, למען תצא השנה במצוה, לאשר יום ראשון של עצרת היום יום מולדתי לאריכות ימים ושנים טובים. (נפש דוד להאדר"ת ע' ט"ל).

ביום ההולדת, על האדם להתבודד ולהעלות זכרונותיו ולהתכונן בהם והצריכים תקון ותשובה ישוב ויתקנם. (ספר מנהגי חב"ד ע' 81).

טוב מאד שישב ביום זה גם בתענית (והסעודה הרי אפשר לעשותה בליל כניסת היום), ואם יוכל לעשות באותו יום גם תענית דיבור אשרי לו ואשרי חלקו, כי על ידי כל המעשים האלה יתעורר ביותר לעשות לו חשבון הנפש מה פעל ועשה עד היום הזה, ואיך עברו עליו ימיו ושנותיו עד הנה, וממילא ישתדל מכאן ואילך להטיב דרכיו הנהגותיו ומעשיו, כי הימים והשנים רצים עד למאד, ימינו כצל עובר ובכל יום ויום הולך האדם ונוסע לבית עולמו ואין בידינו להאיט את מירוץ הזמן, וממילא אין להצטער על מה שאין בידינו לעשות, אבל תקנה אחת היא בידינו לעשותה ולקיימה ולמצותה עד תומה, והיא לשמור על הזמן היקר הזה שהוקצב לנו מכל משמר ולנצלו לדברים וערכים הכי טובים ומועילים שהם התורה והמצוה והיראה.

עוד זאת אידרש לעשות להם, שבכל שנה ושנה בל"נ יקבלו עליהם ביום זה איזה הנהגה חדשה הנצרכת לו לעבודת הבית"ש כפי השעה והזמן וכמו שכתבו הספרים לקבל עליהם לפני ר"ה כן יקבלו עליהם גם לפני היום הזה, כי ר"ה הוא הכללות ויום זה הוא הפרטות. ובכן, אם ב' פעמים בשנה יקבלו עליהם תמיד איזה הנהגה ומדה טובה לשמרה לעשותה ולקיימה ואז ברוב הימים והשנים יהיו מצויינים בכל מיני מעדנים ויהיו למאורות גדולים בעזר וסיוע יושב מרומים. וכן כתב בשו"ת חקל יצחק ספינקא בהקדמה מאמר ראשון שם אות ג', משום אביו האמרי יוסף זצ"ל, וז"ל, וכמה פעמים אמר לי ביומא דגינזסא (יום הולדת) דיליה, דצריך האדם בכל שנה ושנה אשר נותן לו השי"ת החיים והבריאות להוסיף עבודה ויראה ופרישות והנהגות טובות אשר לא עשאו עד עכשיו כי לכן נקרא האדם הולך מפני שצריך לילך למעלה למעלה בעבודת השי"ת, ע"כ. והוסיף החקל יצחק, וידעתי נאמנה שככה התנהג הוא כל ימי חלדו להוסיף אומץ הן בתורה הן בעבודה והן בגמ"ח ועי"ז הגיע למדרגות רמות ונשגבות במעלות הסולם העולה בית אל עד שנאמר לו ואתה פה עמוד עמדי, ע"כ.

1234567

צדקה ביום זה

נתינה לצדקה קודם תפלת שחרית ומנחה, ואם חל בש"ק או ביו"ט אזי ביום שלפניו. (מנהגי חב"ד ע' 81).

כשהגיע הגר"ש סלנט זצ"ל לגיל שבעים שלח באותו היום שבעים מטבעות לצדקה וכן במלאת לו שמונים שנה שלח שמונים מטבעות. (ספר אוצר החסד קרן שמואל ירושלים תרנ"ז ע' 26).

ברכת שהחיינו ביום זה

בספר גנוזי יוסף (שווארץ) סי' ד' כתב שידוע מאנשי מעשה שביום הולדת בכל שנה היו מהדרים לברך שהחיינו על איזה פרי או בגד חדש. (לקט הקמח החדש סי' קל"א ס'). ואם אין להם, יכולים לבוא לאיזה ברי"מ ולבקש מאבי הבן שיוציאם בברכת שהחיינו שמברך הוא.

כ"ש שבהגיע האדם לששים ושבעים דיש לברך על פרי או מלבוש חדש כיון דיש דעות לברך אז גם בלי פרי או מלבוש חדש. (כף החיים סי' רכ"ג ס"ק כ"ח וכ"ט, ועיין לקט הקמח החדש סי' קל"א ס', והלל אומר סי' קל"ט, ושם נפש דף פ"א ע"ב).

סעודה ביום זה

ויש נוהגין לעשות בכל שנה את יום הלידה ליו"ט וסימן יפה הוא וכך נוהגים בבתינו. (בן איש חי שנה ראשונה פ' ראה י"ז).

שמעתי לספר מצדיק בדורנו אשר אנ"ש חוגגים יום לידתו בכל שנה. (לקט הקמח החדש שם).

סעודת מצוה ע"י ד"ת (דהיינו סיום וכמנהג הכתב סופר זצ"ל לעיל) היא חיובית ביום הולדת של כל שנה. (הלל אומר שם).

כ"ש בהגיעו לששים שנה וכרב יוסף כי הוה בר שיתין עבד להו יומא טבא לרבנן אמר נפקי לי מכרת. (כף החיים שם).
[אזה"ח 1234567]

וגם נהג (הגאון ישרי לב זצ"ל) לעשות סעודה של ת"ח ביום הלידה מאותה שנה ואילך. ואנכי הצעיר (מחבר ספר שמח נפש) זכיתי להיות (בירושלים) אחד מהמזומנים כמה שנים בסעודה של מצוה הנז' המלאה לה תורה וקדושה ויראת ה' עד שנה אחרונה שנת התרס"ט שנלקח ארון האלקים. (שמח נפש שם).

ומשנכנס (הגאון מהר"ח פלאג'י) לע' שנה עשה יומא טבא לרבנן בכל שנה ביום שנולד. (צוואה מחיים אות מ').

ברכות ליום זה

הנני מצוה לכם בני ובנותי שליט"א ביום הלידה של כל אחד יכתבו לו כל אחיו ואחיותיו ברכת מז"ט. (צוואת הגאון בעל תפארת ישראל זצ"ל אות ו').

ומיקירי ירושלים ראשיה ועסקניה היו באים (-ביום הולדתו) לברכו (-את הגר"ש סלנט זצ"ל) באריכות ימים. (ספר אוצר החסד שם).

כמה דברים נכבדים

א. כל רב ומורה הוראה שרגילים לשאול אותו, צריך לשים לנגד עיניו תדיר מה דאיתא במכילתא פרשה משפטים על הפסוק אם ענה תענה והובא בילקוט שמעוני משפטים סי' שמ"ט ובמסכת שמחות פרק ח', מעט בשינוי לשון. וכן הובא זה להלכה באגודה מסכת שמחות. וע"ע אדר"ן פרק ל"ח בשינוי לשון. וז"ל המכילתא שם, כבר היה רבי ישמעאל ורבי שמעון יוצאין ליהרג, אמר לו רבי שמעון לרבי ישמעאל, רבי לבי יוצא שאני יודע על מה אני נהרג, אמר לו רבי ישמעאל לרבי שמעון מימך בא אדם אצלך לדין או לשאלה ועכבתו עד שתהא שותה כוסך ונוטל סנדלך או עוטף טליתך, אמרה תורה אם ענה תענה אחד עיני מרובה ואחד עיני מועט, אמר לו נחמתני רבי. ע"כ.

וז"ל מסכת שמחות פ"ח, וכשבאו רשב"ג ורבי ישמעאל גזרו עליהם שיהרגו והיה רבי ישמעאל בוכה ור"ש אמר, אברך בשתי פסיעות אתה נתון בחיקם של צדיקים ואתה בוכה, אמר לו וכי אני בוכה, על שאנו נהרגין כשופכי דמים וכמחללי שבתות, אמר לו (ר"ש לר') ישמעאל היפך מהמכילתא, ואין זה משנה לדינא) שמא בסעודה היה יושב, וישן, ובאה אשה לשאול על נדתה על טהרות שלה, ואמר לה השמש ישן הוא והתורה אמרה אם ענה וכו', ומה כתיב והרגתי אתכם בחרב. ע"כ.

ולכן צריך להזהיר בני ביתו דמתי שיבוא מאן דהו לשאול או אפילו בטלפון, שאם הוא ישן שיעירו אותו, וכמו כן בשאר סיבות שלא לעכב השואל כלל, ובכלל זה, שלא יהיו לו שעות קבלה ושעות שלא מקבל, וכמו כן שלא יהיה לו טלפון עם מספר חסוי, אלא מתי שיבואו יקבל בסבר פנים יפות, יום ולילה לא ישבותו.

ואם תאמר, דאם כן תורתו מתי נעשית אין זו קושיא, דאם יעשה מה שרצוי בעיני המקום ב"ה, תורתו תתברך ויצליח מאד, ובלבד שישתדל שלא יבטל רגע שלא לצורך.

ולפי זה מה דאיתא בתולדות כמה וכמה גדולים וצדיקי יסודי עולם, דהיה להם שעות לסדרים קבועים שאז לא ניתן לדבר אתם וכו', י"ל דמיירי בכאלה שלא היו קבועים להוראה, ולא באו לשאול פיהם בהוראות, מה שאין כן מי שקבוע להוראה, שאסור לו לעכב השואל אפילו כדי נעילת הסנדל ועטיפת הטלית, וכנ"ל. ולא דוקא בעיני הוראות אלא גם כשבאים לשאול בעיני עצה ורפואה או לספר במר שיחם וכדומה.

ב. כמו כן ישים נגד עיניו, מה דאיתא בתנחומא משפטים ב'. מעשה ברבי אסי כשהיה מסתלק מן העולם נכנס בן אחותו אצלו מצאו בוכה, אמר לו רבי מפני מה אתה בוכה יש תורה שלא למדת ולימדת הרי תלמידך יושבים לפניך, יש גמילות חסדים שלא עשית, ועל כל מדות שהיו בך, שהיית מתרחק מן הדינין ולא נתת רשות על עצמך להתמנות על צרכי צבור. אמר לו בני, עליה אני בוכה, שמא אתן דין וחשבון על שהייתי יכול לעשות דיניהם של ישראל וכו', ע"כ. למדנו שלא ישמיט עצמו מלעסוק בצרכי ציבור או בדין כשבאים לפניו.

ג. ומכלל הדברים שבסעיף א' אתה למד, עד כמה צריך להיות בל"נ זהיר וזריז לענות על מכתבים בשאלות שנשאלו ממנו, תהיה איזה שאלה שתהיה קטנה או גדולה, אחד חכם וכו'. וזו רעה חולה שנתפשטה שלא לענות על מכתבים, וכבר התריע על זה הגאון ר' חיים פלאג"י זצ"ל בספריו הק' והרבה להזהיר על זה מאד, ועכ"פ גם אם לא יכול מאיזה סיבה לענות, יענה במכתב, שקיבל המכתב ומבקש סליחתו שמאיזה טעם קשה לו לענות. אבל שלא לענות כלל, לא יעשה כן.

אזה"ר 11234567

וזכור לטוב הצדיק הגה"ק ומקובל אלקי ר' עבדיה הדאיה זצ"ל שכל מכתב ששלחתי אליו היה עונה, ועפ"י רוב עוד יותר מהר מאשר לפי החשבון צריך לקחת לדואר יוצא ודואר חוזר, והוא פלא.

אוצר החכמה

ד. כמו כן בל"נ מאד צריך להזהר כששולחים לו ספר חדש, שיאשר קבלתו במכתב ויכתוב דברים טובים על הספר לחזק לב המחבר שעמל בזה קשה וכו' וכו', אבל שלא לאשר כלל והיה כלא היה אין זו מידת חכמים. וכמו כן ח"ו לשלוח הספר בחזרה אם לא מוצא חן בעיניו איזה פרט מה שכתוב שם או שלא להוציא מהדואר כשיודע שיש שם עבורו ספר, זהו ממש מעשה רשעות ושפיכות דמים. ואין דברינו אלה, בספר או חוברת הבנוי על מחלוקת או ביזוי ת"ח וכו' שבזה צריך לפי הענין, אם להחזיר מיד, או לעשות עצמו כלא היה, הכל לפי הענין.

ה. גם צריך להיות זריז וזהיר במצות בקור חולים ובמצות ניחום אבילים, ומקיימים בכל ביקור וביקור וכן בכל ניחום וניחום שתי מצוות עשה מדאורייתא ומצוה אחת מדרבנן וכמו שכתב היד הקטנה בהל' דעות פרק ח', מצות ואהבת לרעך וכו' ומצות והלכת בדרכיו וכו', ודרכנן שציוו לבקר חולים ולנחם אבילים. וצריך לכוין זה בכניסתו. (אך צ"ע מאדר"ן פרק מ"א מעשה ברשב"י שהיה מבקר וכו' עי"ש)

וזכור לטוב הגה"ק ציס"ע סב מחותני בעל באר חיים מרדכי זצ"ל שהיה דרכו בהיותו רב העיר, בכל יום בצהרים לסובב במרכבה בכל העיר לבקר כל חולי עמו ישראל שבעירו כמובא בתולדותיו בראש ספר מאמרי באר חיים מרדכי וכן הגה"ק ציס"ע החזון איש זצ"ל כמה היה זהיר בזה. ועובדא הוי בשנת תשי"ב בהיותי כבן כ"ו ונחליתי פעם ונכנסתי לבית החולים, ומיד כעבור יום יומיים בא לבקר אותי זיע"א (ולא ישב רק עמד, אעפ"י שהיה יכול לשבת בשופי כי המיטות בבתי החולים הם גבוהים והכסאות נמוכים מהם, עיין יור"ד סי' של"ה סעי' ג'). ואמנם כשמבקרים בבית פרטי הדבר קשה מאד בענין הישיבה שכל הכסאות כהיום הם גבוהים מן המטות).

וכמו כן בניחוס אבילים, מצוה גדולה, למי שלא חושש למנהג שאין הולכים בג' ימים ראשונים, שילך דוקא בג' ימים ראשונים, דאז עפי"ר המצוה ממש כמת מצוה, מדרוב העולם חוששים אז ולא הולכים לנחמו, וממילא שהאכל יושב לגמרי גלמוד, ואם כן מצוה גדולה ללכת דוקא בג' ימים ראשונים, למי שלא חושש למנהג הנ"ל, וחזינן לגדולי עולם שלא חששו.

ובענין ניחוס אבילים צריך ללכת בל"ג לכל מי שיש לו רק איזה היכרות אפילו כל דהוא. ודלא ככמה וכמה שאינם הולכים לנחם אבילים, רק בשלשה אופנים. א) או שקרה ח"ו איזה מקרה מחריד, שאז הולכים משום רחמנות. ב) או שיש להם טובת הנאה בדררא דממונא מהאכל. ג) או שהאכל הוא מהסובבים אותם (ובנוסח ספרד מהסובבים הודם). וזולת זה לא באים, ולא יעשה כן.

ו. וכשהולכים לנחם האבילים ויש חדר מיוחד ששם יושבות גם נשים אבילות, הרי ביציאה מן הניחוס של הגברים צריכים לעבור על חדר הנשים ולעמוד על הפתח ולומר להן לשון "המקום ינחם וכו'". וכשיש רק נשים אבילות יש ללכת לשם בשעה שמתפללים ואחר התפילה לעשות כנ"ל. והוא שלטי גבורים מפורש במו"ק פרק ג' אות א' האחרון שעושים נחמה לנשים, והו"ד במעבר יבוק, ואין מי שחולק על זה בשום ספר כלל וכלל. וזכור לטוב הגה"ק רבי יוסף דינקליס זצ"ל שלהיבדל בין וכו' הלכתי אתו לנחם אפילו שהיתה רק אשה אבילה וגם לא בזמן התפילה, וישב אצלה זמן מסויים לדבר אתה, אלא שענינו היו תקועות בארץ, אבל עכ"פ הלך לנחם אשה, והוא פשוט.

ז. טובה גדולה מאד עשו לנו בעלי האסופות לכל הלכתא והלכתא, שכעת בדור הזה נתרבה הדבר הזה מאד, וכמעט שאין לנו הילכתא שאין עליה ספר מיוחד. וכל ספר שהוא מיוחד לאיזה נושא. הרי מחברו טרח בכל כוחו, ומצא כדי

מידתו להביא כמעט כל הדיעות, מכל הספרים, שיש בנושא ההוא, מה שאין בכוח אדם אחר שלא מתמסר לזה באופן מיוחד, וכמעט שאין לך איזה שאלה ואיזה ספק שאין למצוא לה פתרון בספרים מסוג זה, ואם לא כדוגמתה, הרי בדדמי לה, ועכ"פ יש בכל ספר עשרות ומאות מקורות שאפשר לחפש שם. ואמנם מי שלא רוצה, אינו מחוייב לסמוך על שום הכרעה של מי שהוא אחר, אבל העיקר שבנקל יש לפניו כל המקורות. ולכן כל מי שמצוי אצל שאלות והוראות החובה שיהיו בביתו כל הספרים מסוג זה, ויתור ויחפש תמיד אם יצא ספר חדש מסוג זה. ואף שמחזיק עצמו לגדול יותר ממחבר הספר ההוא פי כמה וכמה, אין בכך כלום דבמקום גדולתו שם תהא ענוותנותו, ועליו נאמר מה דאיתא בזוהר ויקרא פרשה אחרי דף ס"ט ע"א דתאנא כל מאן דאצית למילוי דאורייתא זכאה הוא בהאי עלמא וכאילו קביל תורה מסיני ואפילו מכל בר נש נמי בעי למשמע מלוי דאורייתא ומאן דארכין אודניה לקבליה יהיב יקרא למלכא קדישא ויהיב יקרא לדאורייתא עליה כתיב היום הזה נהיית לעם וכו'. ע"כ. והובא זוהר זה בנפש החיים שער ד' פרק י"ד. ואיתא ברבנא נשא י"ד אם שומע אדם דבר מפי קטון שבישראל יהא בעיניו כשומע מפי חכם שבישראל. ע"כ.

כמה ענינים מעניני כותל המערבי

כשח"ו באה על האדם איזה צרה, לא תהיה מה שלא תהיה, קטנה או גדולה, וכמו כן איזה מחלה וכו' כל דבר שלא יהיה, והוא דר בארץ ישראל, חוץ מאשר צריך לקיים מה שכתב בשו"ע אור"ח סי' תקע"ח, כשם שהציבור מתענים ומתפללים על צרתם כך כל יחיד מתענה ומתפלל על צרתו, כיצד היה לו חולה או תועה במדבר או חבוש בבית האסורים יש להתענות ולבקש רחמים בתעניתו וכו'. ע"כ. וחוץ מאשר שצריך אז מיד לחזור בתשובה ולבדוק ולחקור במה חטא מידה כנגד מידה שעל זה באה עליו הצרה הזאת, וצריך לזה להיות חכם לכוין בדיוק מהי המידה כנגד מידה שבמקרה ההוא (ועיין שיחות מוסר להגר"ח שמואלביץ זצ"ל דף ע"ט). וגם צריך לתת לצדקה כפי יכולתו, חוץ מזה צריך להשתדל לנסוע לכותל המערבי ולהתפלל שם, ומקרא מלא דיבר הכתוב במלכים א' ח' ל"ז, כל נגע כל מחלה כל תפלה כל תחנה אשר תהיה לכל האדם וכו' ופרש כפיו אל הבית הזה, ואתה תשמע השמים וכו' וכו'. ע"כ. ואף דכל זה הוא מבקשת שלמה המלך ע"ה, מ"מ מהמבואר במס' שמחות פרק ו' (יובא לקמן) משמע שהקב"ה הסכים על ידו בזה. ובאמת גם זה מקרא מלא שם, בפרק ט' ג', שמעתי את תפלתך וכו' והיו עיני ולבי שם כל הימים. ואף שאי אפשר בעוה"ר

להיכנס אל הבית, ואנחנו עומדים בחוץ מ"מ כבר אמרו (חז"ל) שמעולם לא זזה שכינה מכותל מערבי. ועוד די"ל דמרומו ג"כ בפסוקי התנ"ך ההם, דבכמה מהם כתוב, בבית הזה, אך בכמה כתוב, אל הבית הזה וכמו בפסוקים דלעיל, ופרש כפיו אל הבית הזה, לרמז דגם אם יעמוד בסמוך ויפרוש כפיו ויכוין אל הבית מקום משכן כבודו ית' נחשב לו כאילו עמד בתוך הבית.

ונראה דזה קודם עוד ממה דאיתא ביור"ד סי' של"ה סעי' י' די"א דמי שיש לו חולה בתוך ביתו ילך אצל חכם שבעיר שיבקש עליו רחמים, שמקורו הוא בכבא בתרא קט"ז ע"א דרש רבי פנחס בר חמא כל שיש לו חולה בתוך ביתו ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים שנאמר חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם יכפרנה ופרש"י, היינו צער שבאה לו חימה מאת המקום מלאכי מות היינו חולה שנוטה למות, ע"כ. דתפילה בכותל המערבי הוא מפורש להדיא בכתוב ודין ההוא רק מדרשא דאמוראי, ומ"מ טובים השנים כיון דנפסק שם בשו"ע, אבל לענין קדימה נראה דכותל המערבי קודם. ודרך אגב, כיון דאיירינן בבקשה לחכם, דיש לעזור, דאם הולכים לחכם לבקש ומוסרים לו השם דצריך גם כן לתת לו אז מעות, (ועיין שער בת רבים שמות ע' 244 שהביא משם דרשות הר"ן שמנהג זה לתת לנביאים פתיית לחם וכיוצא היה גם אצל נביאי האמת, עי"ש, מיהו בכמדבר רבה פ"י ס"ה איתא אין דרך נביאי ה' לקבל שכר על נבואתם, בנביאי שקר מה הוא אומר ותחללנה אותי אל עמי בשעלי שערים וכו', ע"כ. אך כבר פי' שם המהרז"ו דלעצמם לא לקחו נביאי האמת אבל עבור תלמידיהם העניים לקחו, עי"ש). והחכם יעשה עם זה מה שבעדו, או יקח זה לפרנסתו או יתן זה לצדקה דעפ"י הרוב אם הוא חכם הרי עוסק ג"כ בצדקה וחסד, דאל"כ הרי דומה כמי שאין לו אלוה (ע"ז י"ז) ולכן אם עוסק בצרכי צדקה וחסד תמיד הוא נצרך לענינים אלה כידוע, וזה מרומו בכתוב ויתן לו מזהב שבא ויתפלל בעדו תמיד כל היום יברכנהו (תהילים ע"ב ט"ו), ומצינו שכן היה המנהג בישראל בימי הנביאים וכמו שכתוב בשמואל א' ט' ז' שאמר שאול, ומה נביא לאיש כי הלחם אזל מכלינו ותשורה אין להביא לאיש האלקים מה אתנו וכו', ויאמר הנה נמצא בידי רבע שקל כסף ונתתי לאיש האלקים וכו'. וזכות הצדקה תסייע למילוי כל הבקשות לטובה.

ומבואר במסכת שמחות פרק ו' שהסכים הקב"ה לבקשת שלמה המלך שישמע מן השמים. דכן איתא התם, אלו שמקיפין דרך שמאל אבל ומנודה ומי שיש לו חולה בתוך ביתו ומי שאבד לו אבידה וכו' מעשה באשה אחת שחלתה בתה ועלתה והקיפה ולא זזה משם עד שבאו ואמרו לה נתרפתה וכו' מעשה וכו' שאבד לו ס"ת שלו לקוחה במאה מנה והקיף ולא זז משם עד שבאו ואמרו לו